

derfor, man maa være varsom med at give Bestemmelser om dette Forhold; men i alt Fald, naar man vil gøre det, maa man sørge for, at Forpligtelsen bliver ligelig fordelt paa begge Parter i Lærlingeforholdet.

C. F. Larsen: Det vilde naturligvis være meget beklageligt, hvis dette Forslag, allerede som det foreligger og endnu mere, naar det kommer ud, skulde voldgive Lærlingen aldeles i Mesterens Hænder. Det tror jeg heller ikke, man paa nogen Maade er berettiget til at sige, allerede som det nu er. Det giver dog meget væsentlige Bestemmelser, der netop begrænse Mesterens Ret overfor Lærlingen, f. Ex. § 8, der jo udtrykkelig siger, at Læremesteren skal vaage over Lærlingens Opførsel og sædelige Forhold. Dette er paalagt ham som en Pligt, hvis Overtrædelse medfører Straf og Erstatningsansvar. Det er jo fremdeles ganske klart, at der i § 16 er anført meget væsentlige og vigtige Omstændigheder, som berettiger Lærlingen til at forlade Læren, og derimellem er netop dette, at Mesteren gør sig skyldig i Mishandling af Lærlingen eller et andet væsentligt Brud paa sin Forpligtelse imod ham. Lærlingen er saaledes ikke paa den Maade prisgivet Mesteren, som man skulde tro det efter den sidste ærede Taler. Dernæst vil jeg gøre opmærksom paa, at Lovforslaget indeholder en anden særdeles vigtig Bestemmelse, nemlig at Lærlingen i Prøvetiden, uden at angive nogen som helst Grund, skal kunne trække sig tilbage. Denne Prøvetid er i Forslaget begrænset til 3 Maanedes, men der vil jo intet være i Veien for at udvide den til 6 Maanedes. Efter den Tid maa det dog vistnok i de allerfleste Tilfælde have vist sig, om den Paagjældende har Anlæg og Lyft til det Fag, hvori han er anbragt. Hvis han efter den Tid pludselig stifter Sind, koster det ham ganske vist en Erstatning, inden han kan komme ud af det, men at en Erstatning skyldes Mesteren, har jeg tilladt mig for at give de nærmere Grunde til, og dem har jeg ikke hørt imødegaaede. Naar det fremhæves, at Forholdet bør stilles lige mellem Mester og Lærling, er det aldeles klart. De bør behandles med lige Ret og Respektfuldhed, men det kan heller ikke nytte, at man vil alt for meget vanskeliggøre

gøre det for Mestrene eller lægge alt for store Baand paa dem, thi da vil det netop gaa, som det ærede Medlem indrømmede, at saa vil ingen Mester have Lærlinge, det vil blive Følgen af, at man gaar frem med alt for stor Strengthed. Der er paalagt Mestrene væsentlige Forpligtelser, som jeg antydede før. Man kan gaa videre, idet man kan, som det ærede Medlem antydede, gaa til at forlange, at han skal paase Lærlingens Behandling der, hvor han har Logi og Kost. Det kan man godt gøre, men efter Kjøbenhavnske Forhold er det vist ingenlunde rigtigt at lægge alt for stor Bægt paa, at Lærlingen kommer i Kost og Logi hos Mesteren. Jeg antager ikke, at dette er almindeligt længere i Kjøbenhavn, det er langt hyppigere end tidligere, at Lærlingen bor i Hjemmet. Dette har maaske ogsaa sine Fortrin for den paagjældende Lærling, saa at det vilde være at trykke alt for stærkt til den ene Side at bestemme, at Mesteren skal have Lærlingen i Kost og Logi. Dette passer ikke for Kjøbenhavnske Forhold. Det passer maaske bedre for Landet og Kjøbstæderne, det indrømmer jeg. Jeg skal ikke modsiges, at man paa visse Punkter kan træffe bedre Bestemmelser, end der her er truffene. Jeg gaar derfor med største Glæde ind paa en Gjennemarbejden af Loven i Enkeltighederne, men jeg tror kun ikke, at man maa se med alt for mørkt et Øie paa det, som her foreligger, thi jeg tror, at det er et ganske godt Grundlag. Jeg skal endnu gjøre en ganske kort Tilføining til det, jeg har udtalt overfor det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (M. Sørensen). Jeg sympathiserer ganske med den Forandring, han ønskede i 2det Stykke af § 7 om den Søndagsfrihed, som skal tilkomme Lærlingen. Jeg finder det heller ikke tilfredsstillende, hvad der her staar, at han „i Reglen bør have Eftermiddagen fri“. Jeg finder, det er for Lidt.

M. Sørensen: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. F. Larsen) mente, at jeg havde gjort mig skyldig i en hel Del Misforstaaelser af Lovforslaget, og som Bevis derfor fremførte han et eneste Tilfælde, hvor han mente, at det var ganske klart, at jeg havde misforstaaet det helt. Det var Spørgsmaalet om, hvilke Lærlinge der faldt ind under Lovforslagets Bestemmelse,